

ношение на мотива *пленена/похитена душа* (на практика символична трансформация на Ботевия мотив *любов-робство*): „кога животът / още не бе успял / душата ѝ да грабне...“ („Домашна китка“ III); „По нея отива / душата – вече пленена“ („Недей ме нежно поглежда“). Зададен бегло в тези ранни творби, кодът на *душата* добива особена плътност във „Вълшебница“ и „Пръстен с опал“ – две антитетично огледални построения, които разработват идентичен мотив, разменяйки обаче ролите на актантите (респ. *похитена/похищаваща душа*). В този смисъл „Вълшебница“ се гради върху автореминисценция от „Недей ме нежно поглежда“, докато „Пръстен с опал“ е денотативно ориентирано към „Защо мълчиш“⁵⁶.

2.4.2. Прагът – вратата – стената – прозорецът

„Отвред ледени стени. Студени
тръпки минават по морна снага.

Самотността ме измъчва. Не ме
сдържас. Аз искам хората. Аз искам човек,
на когото изцяло да се доверя, с когото да
се смея, да живея, да умира. Лудо се хвър-
лям, разбивам ледени стени. С разкърване-
на глава аз се впускам на свобода.“

Мина Тодорова⁵⁷

Този компонентен ред изглежда класически за Яворова-та поезия – задаващ затвореното пространство на субекта, той същевременно доутвърждава представата за монаден психичен модел. Според отявлените му моделозадаващи функции може да бъде определен и като *възлов*, доколкото и коментираният дотук интровертен ред е също така *възлов*. Разбира се, тези два обособени реда в Яворовата поезия са паралелно произтичащи и често пъти взаимопроникващи се един друг: до-